

MET WAT GELUK

Van Ingmar Heytze verschenen ook

- De allesvrezer* (1997)
- Sta op en wankel* (1999)
- Aan de bruid* (2000)
- Alle goeds* (2001)
- Het ging over rozen* (2002)
- Ik ben er voor niemand* (2003)
- Nietzsche schrijft een laatste vers* (2004)
- Schaduwboekhouding* (2005)
- Het beste en de rest* (2006)
- Elders in de wereld* (2008)
- Utrecht voor beginners* (2009)
- Utrecht voor gevorderden* (2011)
- Ademhalen onder de maan* (2012)
- De man die ophield te bestaan* (2015)
- Voor de liefste onbekende* (2016)
- Ik wilde je iets moois vertellen* (2018)
- De honderd van Heytze* (2021)

Ingmar Heytze

MET WAT GELUK

Uitgeverij Podium
Amsterdam

Deze uitgave kwam mede tot stand dankzij een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© 2022 Ingmar Heytze
Omslagontwerp Rob Westendorp
Foto omslag Luuk Huiskes
Typografie Sander Pinkse Boekproductie
Foto auteur Linelle Deunk

ISBN 978 94 6381 157 6

www.uitgeverijpodium.nl
www.ingmarheyitze.nl

Voor Hans Heytze (1931–2022)

WEET JE NOG

Alles is van karton. Het uitzicht, de grond,
de plank op schragen, deze pen,
mijn mening.

Weet je nog, het kunstwerk
van de tweede zon, een billboard
dat nog uren uitgelicht bleef staan nadat
de echte onderging. Karton.

Zolang je kijkt is er weinig aan de hand,
zolang je met je handen van de dingen blijft,
zolang je maar niet op het decor klopt
als Dreverhaven op een deur.

Voorzichtig voelen kan, eventueel.
Weet je nog, de bunker waarvan je dacht
dat het een woonhuis was, je liep er
meer dan duizend keer langs

tot je stopte, je hand op het geschilderde raam
legde en voelde hoe je werkelijkheid
werd herschikt. Beton.

IK WEET WAAR HET GELUK IS

Ik weet waar het geluk is maar ik mag het niet vertellen,
aan niemand – niet aan de filosoof die alle vragen heeft gepikt
en opgewreven tot ze glimmen van logica en niemand
door de schittering kan zien dat-ie geen antwoord geeft.

Niet aan de socioloog met zijn tabellen waar iedereen
wel in past maar geen mens zich in herkent. Evenmin
aan het kind dat huult en niet kan zeggen wat er scheelt.
Niet – wat misschien het zwaarste is – aan een dier

dat doodgaat zonder dat het weet dat het bestond.
Het is mijn plicht om alle geluk van de wereld geheim
te houden op straffe van het verdwijnen ervan,
volkomen, voorgoed. Zo blijf ik alleen en niet gelukkig.

Kon ik u maar íéts vertellen. Nu weet ik niet eens of iemand
me geloven zou – terwijl het zó voor de hand ligt.